

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi február hó 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.336/2013/12. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönre, a közügyektől eltiltás tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2013. október 22. napjától a 2013. december 18. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék B.336/2013/12. számú, 2013. október 22. napján kelt ítéletével vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntetének kísérlete miatt 3 év börtönre, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, az előzetes fogvatartás beszámításáról, valamint a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a felmerült bünygi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott felmentésért, védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védelmi fellebbezések alapján eljárva az ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált a elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást a szükséges és lehetséges mértékben felderítette és indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2)

bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy a tényállást miért a vádlott nyomozás során tett első, bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomásra alapította. E körben szükséges kiemelni, hogy ezt a terhelti vallomást a sértett a nyomozás során és a bírósági eljárásban is egyezően előadott vallomása mindenben megerősítette és alátámasztotta az orvosszakértői véleményt is.

Az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel vetette el a vádlott bírósági tárgyaláson tett megváltoztatott vallomását, tekintettel arra, hogy a vádlott nem tudta indokát adni, miért tért el az eljárás korábbi szakaszában tett előadásától.

A helyesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és az elkövetett cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A védelem a felmentésre irányuló fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a vádlott nem akarta megszüntetni a sértettet. E körben az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során helyesen fogadta el a nyomozati iratok 313. oldalának 2. bekezdésében található vádlotti vallomást, mely szerint a vádlott 2012. december 27. napján úgy vallott, hogy „azzal a szándékkal indultam el a sértett felé, hogy megszüntetem.” Ez a vallomás egyértelműen igazolja, hogy a vádlott nem csupán megijeszteni akarta volt élettársát.

Az irányadó tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult. Az a magatartás, hogy a vádlott egy 15 cm pengehosszúságú késsel a sértett felsőteste, mellkasa irányába szúrt, egyértelműen arra utal, hogy szándéka kifejezetten testi sértés okozására irányult. A használt eszköz jellegének, a szúrás irányultságának és erejének, valamint a cselekmény körülményeinek az értékeléséből helyesen vont le azt a következtetést a törvényszék, hogy az eredmény tekintetében a vádlottat eshetőleg szándék terheli.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettének. Az ezzel kapcsolatos elsőbírói érveléssel az ítélet tábla egyetértett.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta. E körülmények értékelése azonban nem igazodik az enyhítő körülmények számához és súlyához, mindez pedig eltúlzottan súlyos büntetés kiszabásához vezetett. Nem tulajdonított kellő jelentőséget az elsőfokú bíróság annak a körülménynek, hogy a vádlott ténylegesen csupán nyolc napon belül gyógyuló, enyhe sérülést okozott a sértettnek. Ez pedig a cselekmény konkrét társadalomra veszélyességét nagymértékben csökkenti.

Az indokoltnál kisebb jelentőséget tulajdonított az elsőfokú bíróság annak, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt. A védelem fellebbezésében írt kifogásával szemben a másodfokú bíróság helyesnek találta, hogy a törvényszék súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott büntetőeljárás hatálya alatt követte el cselekményét. Az 56/2007. BK vélemény 2. pontjában írtak szerint a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés minden esetben súlyosító körülményként értékelendő az elkövető terhére. Ennek alapja az, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a terhelt tisztában van azzal, hogy ellene más ügyben büntetőeljárás indult és ez a körülmény sem tartja vissza az újabb bűncselekmény elkövetésétől.

Erre figyelemmel a középkorú, törvénnyel kizárólag az élettáráásával kapcsolatos viták miatt összeütközésbe kerülő vádlott esetében a büntetlen előélet nagyobb jelentőséggel bír.

Összességében meg kell állapítani, hogy a vádlott esetében a javára értékelhető enyhítő körülmények túlsúlyára és azok nagy nyomatékára figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés-büntetés - annak ellenére, hogy az a középértéket nem éri el - eltúlzottan súlyosnak tekinthető. Ilyen jellegű, tárgyi súlyú bűncselekmény esetében a törvényi minimum alatti büntetés kiszabása is elegendő a büntetési célok megvalósításához. Ezért a másodfokú bíróság a Btk.80.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Btk.82.§ (2) bekezdés c) pontjának alkalmazásával a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

A védelem indítványával szemben a másodfokú bíróság megalapozottnak találta a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását. A hozzátartozó sérelmére elkövetett testi épség elleni bűncselekmények indokolják annak a következtetésnek a levonását, hogy az ilyen cselekményt elkövetők méltatlanok a közügyek gyakorlására. Erre tekintettel a mellékbüntetés alkalmazása indokolt, azonban annak mértékét a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés-büntetéshez arányosan, a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

A másodfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján a szabadságvesztés-büntetésbe továbbmenően beszámította.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a szabadságvesztés-büntetés és a mellékbüntetés tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2014. február 26.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Halász

Etelka s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.336/2013/12. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.425/2013/8. számú ítéletében írt változtatásokkal 2014. február 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke